

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1176. Usque Ad Annum 1203

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118022

§. 9. Absolon Archiepiscopus Lundensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66394)

rata, contra errorem quorundam Pifa-
 norum dicentium, preces & sacrificia Sæcul. XII.
 A.C. 1177.
 mortuis nihil prodesse, quin etiam de ve-
 ritate Resurrectionis dubitantium. Hæc
 Elucubratio, in viginti septem Capita
 divisa, eodem dictionis tumore, ac liber
 ante memoratus, laborat.

§. IX.

Absolon Archiepiscopus Lundensis.

Schisma compositum, ac pacem inter
 Imperatorem & Papam successisse, Saxo
 Gramm.
 in Daniam illi Nuncii retulerunt, qui lib. 14. p. 322.
 Romam missi fuerant, effecturi, ut Abso-
 lon ad Archiepiscopatus Lundensis cul-
 men eveheretur. Nam Esquilius Ar-
 chiepiscopus, senio gravis, jam diu Di-
 gnitatem dimittere cogitans, quadam
 die Waldemaro Regi mentem suam a-
 peruit. Is quidem Præsulem a propo- ibid. p. 317.
 sito dimovere conabatur, dicens, id ipsi,
 præterita Romani Pontificis auctoritate,
 non licere. Respondit vero Esquilius
 se non solum a Papa licentiam se Præsu-
 latu abdicandi obtinuisse, sed etiam hoc
 onus in quemcunque vellet transferen-
 di; præterea id sibi juris tanquam Lega-
 to Sedis Apostolicæ esse. Tum, sole-
 mnius renunciaturus Dignitati, Regem
 rogavit, ut Episcopos intra mensis unius
 spatium convocaret, causam vero secre-
 tam teneret, ne quisquam onus Episco-
 pale

Sæcul. XII. pale reformidans absentia prætextum
A.C. 1177. objiceret.

Inde quodam die Festo Esquilus e
 Cathedra ad populum dicens commemo-
 ravit, quam tenero amore gregem suum
 amasset, & vicissim amatus fuisset, ex-
 posuitque quod senio debilis cepisset
 consilium, se oneri subtrahendi. Addi-
 dit, quod oves suas Dei sapientia com-
 mendet, Vasallos suos a fide sibi jurata
 liberet, & omnium precibus se brevi ex
 hac vita migraturum commendet. Hac
 loquente Archiepiscopo omnes illacry-
 mabantur. Cumque Absolon Episcopus
 Roschildensis, qui tunc in ejus domo
 diversari cœpit, quæreret, quid eum ad
 renunciandum Archiepiscopatu impel-
 leret, dixit, præter senectutis impedi-
 mentum, illud quoque stimulare, quod
 in manus S. Bernardi de hac re votum
 edidisset. Altera die Episcopi, qui ad-
 venerant, mane in Ecclesia S. Laurentii
 congregantur, ubi Archiepiscopus Eccle-
 siae thesaurum, vestesque sacras pretio-
 sissimas omnium oculis exponi jussit, ut
 cernerent, quantum sua munificentia &
 industria Officii Divini splendorem au-
 xisset. Brevi etiam sermone in memo-
 riam revocavit, quantum pro pace ovi-
 lis sui laborasset, quantis periculis se ob-
 tulisset, toto sui Pontificatus tempore,
 jamque viribus corporis deficientibus
 statuis-

statuisse, tanto oneri humeros subtra-
here. sæcul. XII.
A. C. 1177.

Porro Rex nolens, quemquam suspi-
cari, Archiepiscopum a se forsan offen-
sum ex animi ægritudine munus abdicare,
eum palam profiteri iussit, an sponte
sua & nemine cogente ab Episcopatu di-
scederet. Tunc vero Esquilius proten-
sis ad Altare manibus jurejurando affir-
mare, se neutiquam ob Regem infensum,
utpote quem haberet clementissimum,
sed unice subeunte Dignitatis perituræ
tœdio, & desiderio gloriæ æternæ, loco
cedere. Lecta deinde est Pontificis Ro-
mani Bulla in qua dicebat, se, postquam
Archiepiscopo licentiam renunciandi
diu denegasset, non ignarus, quanto gre-
gis sui emolumento præfuisset, tandem
petere perseveranti eam concedere, pen-
sata viri senectute & fracti corporis in-
firmitate. Dixit Rex; Summi Pontifi-
cis auctoritati neminem posse refragari,
& Archiepiscopus de Sede sua surgens
baculum pastorem & anulum super
Altare deposuit. Ecclesia præsentium
omnium gemitibus resonat, rogatque
Rex Esquilius, ut sibi Successorem no-
minaret, cum nemo ipso melius mores
& doctrinam Clericorum in Dania co-
gnovisset. Tum jubente Præsule alia
legitur Bulla, qua ipsi, ut Sacræ Sedis Le-
gato, electio Successoris committebatur.
Sed

Sæcul. XII.
A. C. 1177.

Sed Archiepiscopus dixit, se hanc potestatem illis restituere, quibus alias Metropolitanam sibi eligendi jus esset. Cumque illi ad Regem conversi rogarent, ut quem ipse optimum arbitraretur indicaret, quasi totius populi nomine elocutus Absolonem nominavit, atque hæc electio ingenti omnium applausu excepta est.

At surgens de sella Absolon reclamare; majus esse hoc onus, quam ut illud humeri sui ferre possent, nec velle se Ecclesiam suam deserere, quam maxima cura & solitudine ab extrema paupertate ad statum florentissimum deduxisset. Interim Clerici, quibus per Canones electio competebat, Esquilio excitante, Absolonem una voce deposcunt, injectis manibus cunctantem corripunt, & in Cathedra Archiepiscopali collocant. Simul Clerici Psalmos cantare & procedere, sequente populo. Verum vi tanta resistebat Absolon, ut aliquos illorum, qui nolentem trahebant, in terram prosterneret, & pia colluctatio pœne in rixas verteretur. Tandem recepta loquendi libertate ad Papam appellavit, Nicolao quoque Ecclesiæ Roschildensis Decano ad Papæ tribunal provocante, quod Episcopo suo vis inferretur. Contra Esquilius affirmare, se omnibus viribus electionem peractam defensurum, & Absolonem experturum, utrius ex ipsis

Romæ

Romæ major esset auctoritas. Missa Sæcul. XII.
 completa volebat Esquilus, ut electus A.C. 1177.
 populo benediceret; sed ille recusavit,
 nec a Vasallis Archiepiscopatus homa-
 gium recepit, nec quidquam egit, unde
 consensus in electionem ullatenus infer-
 ri posset.

Ergo utrinque ad Curiam Romanam
 mittuntur Legati, hi quidem ut ex man-
 datis Regis & Ecclesiæ Lundensis Electio-
 nem confirmari peterent, illi vero nomi-
 ne Absolonis & Ecclesiæ Roschildensis
 reclamarent. Viam invenit Papa, qua
 utrique parti velificaretur; jussit enim
 Absolonem Archiepiscopatum Lundens-
 em accipere, adjecta licentia, Episcopa-
 tum Roschildensem servandi. Cum his
 mandatis in Daniam misit Legatum Ga-
 landam, qui Clericis Ecclesiæ Roschil-
 densis Lundim vocatis Bullam recitari
 præcepit, in qua Absoloni injungebatur,
 ut se voluntati eligentium submitteret,
 addita excommunicationis comminatio-
 ne, nisi morem gereret. Clericos Ec-
 clesiæ Lundensis ei fidem jurare jussit,
 Pallium Archiepiscopale, quod attule-
 rat, in Ecclesia Lundensi tradidit, & altera
 die Homerum Episcopum Ripenensem
 ordinanti adfuit. Ceterum Galandus Hist. Gent.
 Legatione sua integerrime functus, hie- Dan. 1178.
 me in Dania exacta, Romam reversus Chron. Cla-
 est. Esquilus autem anno sequente reval. 1181.

Hist. Eccles. Tom. XVIII. C mille-

Sæcul. XII. millesimo centesimo septuagesimo octa-
A.C. 1177. vo ad Abbatiam Claravallensem se re-
 cepit, sumtoque habitu Monastico, post
 triennium, anno millesimo centesimo o-
 ctogesimo primo, sancto fine quievit.

§. X.

*Guilielmus Parisiensis Abbas in
 Dania.*

*vit. ap. Boll.
 6. April. to.
 9. p. 625.*

*Sup. Lib.
 LXIX.
 §. 22.*

Aliquot abhinc annis Absolon Guiliel-
 mum Canonicum Regularem S. Ge-
 novæ Parisiis, ut hujus Congregatio-
 nis Regulam inveheret, in Daniam ad-
 vocaverat. Guilielmus sub annum mil-
 lesimum centesimum quintum natus,
 puerulus Monachis ad S. Germanum de
 pratis traditur, ut educaretur sub cura
 Hugonis Abbatis, patru sui, cujus ope-
 ra deinde Præbendam in Ecclesia S. Ge-
 novæ, in qua tunc Canonici Sæcula-
 res ministrabant, obtinuit. Cum dein-
 de auctoritate Eugenii Papæ anno mil-
 lesimo centesimo quadragesimo septimo
 hoc Monasterium reformatum fuit, ne-
 mo Guilielmo ferventius Institutum Re-
 gulare amplexus est. Inde Absoloni,
 tunc Parisiis Minervæ vacanti, arcto a-
 micitiæ fœdere junctus est. Quare
 Absolon ad Ecclesiæ Roschildensis regi-
 men admotus reperto in quadam Insula
 Diœcesis suæ, vulgo *Eschil*, Canonico-
 rum,